

El Festival Perelada obre la 40a edició donant protagonisme a la veu amb un recital intens i emocionant d'Ermonela Jaho i Benjamin Bernheim

- **La soprano va desplegar una capacitat dramàtica i expressiva, amb una veu càlida i penetrant que va encisar al públic**
- **El tenor Benjamin Bernheim li va donar la rèplica a la perfecció amb gran expressivitat, una veu brillant i un fraseig excepcional**

Peralada, 17 de juliol de 2026.- La 40a edició d'estiu del Festival Perelada ja està en marxa. L'Església del Carme ha acollit aquest divendres un recital inaugural inusualment intens malgrat que el programa anunciat ja ho feia preveure, protagonitzat per la soprano Ermonela Jaho, el tenor Benjamin Bernheim i el pianista Marcos Madrigal. El festival ha triat la veu, un dels eixos de la seva identitat, per obrir una temporada especialment simbòlica. El concert ha reunit dos cantants de trajectòria internacional i de personalitats diferents. Jaho ha construït la seva carrera a partir d'una interpretació intensa, lligada al sentit dramàtic de la paraula. Bernheim representa una altra escola: línia neta, fraseig elegant i una manera de projectar el text que troba en el repertori francès el seu territori més natural. El recital no ha buscat integrar aquestes dues sensibilitats, sinó que la idea ha estat fer-les dialogar i el resultat ha estat un excepcional recorregut per personatges turmentats, sotmesos a l'amor, la gelosia, el record, la renúncia i el desig. En definitiva, una combinació d'òpera italiana i francesa de gran voltatge emocional.

La soprano Ermonela Jaho, una figura estimadíssima pels responsables del festival i el seu públic, ha obert el programa amb Francesco Cilea. Les dues cançons inicials, *Non ti voglio amar* i *Lontananza*, han establert un clima íntim, allunyat de l'efectisme. La soprano ha passat després a l'ària d'entrada d'*Adriana Lecouvreur*, un passatge que presenta la intèrpret com a transmissora de la paraula i del drama. En el context d'una inauguració

d'aniversari, la peça ha adquirit un valor gairebé programàtic: la veu entesa com un instrument fràgil, exposat i al servei de quelcom que va més enllà de la simple exhibició. I malgrat tot, Jaho és d'una expressivitat torrencial, conferint als personatges que interpreta aquell punt de dramatisme necessaris per conjurar-los a ulls del públic, una postura poc usual en els recitals. La soprano s'entrega amb cos i ànima i el públic ho agraeix a bastament.

Reflexions sobre la vida i el desig

Benjamin Bernheim ha respost amb un bloc dedicat a Puccini. *Mentà l'avviso* ha aportat un primer accent ombrívol, abans que *Morire?* obrís una reflexió més profunda sobre la vida i el desig. El recorregut ha desembocat en un dels moments àlgids de la vetllada, la interpretació de l'ària *E lucevan le stelle*, una de les més conegudes pertanyent a l'òpera *Tosca* de Puccini. La intimitat i proximitat del públic a l'Església del Carme ha afavorit una lectura sense grandiloqüència, centrada en la memòria amorosa del pintor Cavaradossi i en la consciència de la mort imminent. Habitualment és una peça pensada pel lluitament, que provoca ovacions entusiastes, però la intimitat de l'església ha permès que l'emoció fos pregonada i les ovacions, sentides.

El pianista cubà Marcos Madrigal, que debutava a Peralada, ha assumit una funció decisiva en l'arquitectura del recital. Les seves intervencions en solitari han creat espais de respiració i han donat continuïtat al relat. A la primera part ha interpretat la *Berceuse, op. 20*, i el *Capriccio, op. 42*, de la *Suite Antica* de Cilea. A la secció francesa ha ofert l'*Impromptu núm. 1, Eau dormante*, i la *Toccata* de Massenet. El piano ha esdevingut així el tercer protagonista.

Amb *Stridono lassù*, de *Pagliacci*, Jaho ha tornat al repertori verista des d'un angle menys tràgic del que sovint s'associa a aquest univers. Nedda, la protagonista, contempla el vol dels ocells i hi projecta una aspiració de llibertat que contrasta amb el destí que l'espera. Bernheim ha continuat amb la gran escena de Gabriele Adorno (*O inferno!... Sento avvampar nell'anima*) de *Simon Boccanegra*, dominada per la gelosia i el furor. La successió de Leoncavallo i Verdi ha fet elevar la temperatura dramàtica de tot plegat, abans del retorn a Puccini, una mica més amable. La primera part s'ha tancat amb dues peces de *La rondine*. Jaho ha interpretat *Chi il bel sogno di Doretta*,

una escena que converteix el record d'un bes en revelació amorosa. Tot seguit, soprano i tenor han compartit *Bevo al tuo fresco sorriso*. El primer duo de la nit ha aportat una dimensió més oberta i festiva al recital, després d'una successió d'àries marcades per la introspecció i el conflicte.

Un canvi de llengua i paisatge musical

Després de la pausa, el programa ha canviat de llengua i de paisatge musical. Bernheim ha obert el bloc francès amb un excepcional *Ah! Lève-toi, soleil!*, de *Roméo et Juliette*, de Gounod. L'ària permet mostrar una escriptura construïda sobre la llum, l'elegància i la precisió del text. En aquesta secció, el tenor s'ha mogut en el repertori que més ha contribuït a consolidar-lo als grans teatres. La seva relació amb el francès, a banda de ser una qüestió de dicció, és també una manera d'organitzar el fraseig i contenir l'emoció sense refredar-la.

La resta de la vetllada ha quedat en mans de Jules Massenet. Jaho ha interpretat primer *Il est doux, il est bon*, d'*Hérodiade*, la declaració de Salomé davant la fascinació que li provoca Joan Baptista. Més endavant ha arribat l'adéu de Manon a la petita taula compartida amb Des Grieux. La peça concentra el conflicte del personatge en un objecte domèstic i en una intimitat que ja pertany al passat. Jaho hi ha trobat un material especialment afí a la seva manera d'entendre l'escena: la grandesa neix de convertir cada paraula en una decisió. Bernheim ha situat *Pourquoi me réveiller*, de *Werther*, en el centre emocional de la segona part. El personatge rep la primavera sabent que el dolor és a prop, i aquesta contradicció sosté tota l'ària. En un programa ple de comiats i desitjos impossibles, la peça de Massenet ha aparegut com una síntesi de la vetllada: bellesa i pressentiment, expansió lírica i consciència de la pèrdua.

El final previst ha arribat amb l'escena de Saint-Sulpice de *Manon*. Des Grieux intenta apartar de la memòria la imatge de la dona que estima; Manon reapareix i el força a reconèixer la mà, la veu i el nom que ell vol oblidar. El duo ha donat al recital un desenllaç plenament teatral. Sense escenografia ni moviment dramàtic desenvolupat, la música i la paraula han estat suficients per reconstruir el xoc entre la vocació religiosa de Des Grieux i el retorn d'un amor que no ha desaparegut. Imagineu la imatge final, amb els dos

intèrprets abraçats després d'un intercanvi musical que ha estat emocionant de viure, veure i escoltar.

Un recital de contrastos

La vetllada ha confirmat l'encert de reunir Jaho i Bernheim en un mateix programa, perquè la gràcia de tot plegat no era homogeneïtzar les dues veus, la força del recital ha sorgit precisament del contrast entre la intensitat oberta de la soprano i el control formal del tenor, entre l'instint dramàtic i l'elegància de la línia. Madrigal ha actuat com a punt d'equilibri, atent al pes del text i a les respiracions dels cantants. El públic ha acomiadat els intèrprets amb una llarga ovació i el recital ha finalitzat de manera inusual, sense bisos, però és que els dos intèrprets s'havien buidat durant hora i mitja en un ambient, cal dir, xafogós.

Ermonela Jaho va debutar a Peralada l'any 2017 com a Cio-Cio-San de *Madama Butterfly* i el 2022 hi va oferir un recital verista. Bernheim hi va debutar el 2021 amb un programa francès. Madrigal, director artístic d'Habana Clásica, s'hi estrenava aquesta nit. Retorns i debut reforcen una idea del 40è aniversari: continuar no és repetir, sinó mantenir oberta la relació entre artistes, espais i públic. El Festival Perelada va començar aquesta commemoració del 40è aniversari la tardor passada a Roma i la va continuar amb el Festival de Pasqua. L'edició d'estiu centra una celebració que recorda el projecte iniciat per Carmen Mateu i Artur Suqué i continuat per la Fundació Castell de Peralada. La presència de Montserrat Caballé forma part inevitable d'aquesta memòria perquè va contribuir a convertir el festival en un espai de referència per a la lírica. Festival Perelada ha volgut començar els seus quaranta anys amb una afirmació del que encara vol ser: un festival vinculat a les grans veus, atent a la personalitat dels artistes i a la creació contemporània d'artistes locals